

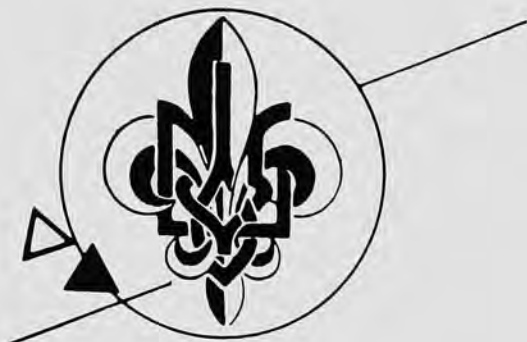
ЮНАК

ЖОВТЕНЬ — OCTOBER

«Юнак» — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця — всього 10 чисел
в році.
Видає Головна Пластова Булава.

ЗМІСТ

Сторінка

- 1 Визначні сучасні українці: Література:
Дмитро Нитченко
- 2 Дмитро Чуб: Пригода з крокодиленням
- 3 "Взяв би я бандуру"...
- 4 Стелла Кренцбах: Живу ще завдяки УПА
- 7 Г.Л.Н.: "Кому весілля а курці смерть..."
- 8 Бабуня Софія: Стародавнє весілля
- 9 Успіхи наших друзів: Ірина Цабанюк
Таня Хомяк
- 11 Чи знаєш Ти про УСП?
- 13 Надя Намурен: "Загублені дівчата знайшлися"
- 14 Молоде перо: Що означає Пласт для мене —
І. Андрейчук
- 15 Великодня несподіванка — М. Худьо
- 17 Привіти з літніх таборів
- 21 Хроніка: Спогади з табору: Лада Гапій
- 21 Таборове життя
- 20 Гурток "Північне Сяйво" здобуває пробу —
Зоряна Кіт
- 21 Табір юначок на "Вовчій Тропі" — Галя Кузишин
- 22 Станична прогулянка — Юрій Качмарський
- 23 Усміхнися і загадки
- 24 Корнелій Шмулик: Із життя української молоді в
Бразилії
- Список датків

Редагує колегія
Головний редактор:
пл. сен. Ольга Кузьмович
Члени редакційної колегії:
пл. сен. Роман Копач
ст. пл. Роман Вашук
пл. сен. Тоня Горохович
ст. пл. Олесь Кузишин
пл. сен. Олександра Юзенів.

● Усі редакційні матеріали слід слати
на адресу головного редактора.

● Редакція застерігає право
виправляти мову, як теж скорочувати й
виправляти одержані матеріали згідно з
пластовою термінологією, пластовими
виховними напрямними та вимогами
юнацького віку читачів.

На обкладинці: Юнаки табору УПЮ-в "Слідами героїв
УПА" на Вовчій Тропі маршують на День Пластуна
світлив: ст. пл. Борислав Білаш II

ЮНАК

ЖОВТЕНЬ — OCTOBER 1985

Ч. П. 6 (260)

РІК XXIII

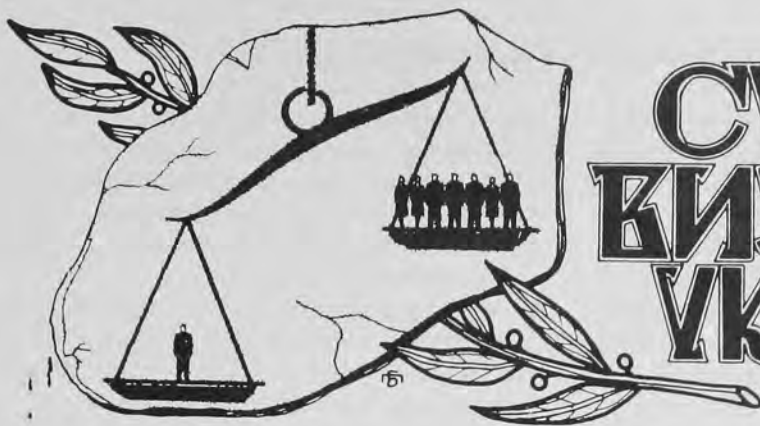
Інтернаціональне стандартно-серійне число
0044-1384

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА "ЮНАКА"

\$20.00 американських доларів

Ціна одного прим. — \$2.00

YUNAK - Ukrainian Monthly Magazine, Published by PLAST PUBLISHING INC.
АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: 2199 Bloor Street West, Toronto, Ontario, Canada M6S 1N2, Tel. (416) 769-7855
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N.Y., 11702. U.S.A.
З ДРУКАРНІ Мирона Баб'юка, 1525 Emerson St., Rochester, N.Y. 14606 U.S.A.

СУЧАСНІ ВИЗНАЧНІ УКРАЇНЦІ

ЛІТЕРАТУРА

ДМИТРО НИТЧЕНКО — ЧУБ

Дмитро Нитченко посередині в окулях в оточенні своїх співробітників і молодих членів літературного конкурсу.

В цьому році минає 80 років з дня народження Дмитра Нитченка-Чуба, відомого письменника, літературного критика, журналіста, поета і педагога, що проживає від часу закінчення Другої світової війни в Австралії.

Д. Нитченко-Чуб є великим приятелем нашого журналу й молоді і як голова Літературно-мистецького клубу ім. Василя Симоненка в Мельборні влаштовує кожного року літературні конкурси молодечної творчості, в яких завжди бере участь багато пластунів. Про кожний з таких конкурсів (а було їх вже вісім) ми подаємо вістку в "Юнакові", як також завдяки співпраці Д. Нитченка-Чуба містимо щороку найкращі твори із надісланих на конкурс.

Саме у попередньому числі нашого журналу ми подали підсумки 8-го конкурсу, а в цьому числі містимо одне із нагороджених оповідань.

Дмитро Нитченко виконує майже неможливе — він вміє заохотити нашу молодь до писання і

пробування сил в українській мові, що тепер стає щораз важчим. Але здається Д. Нитченко має особливий талан прищепити любов, хист і вмільсть орудувати рідним словом своїм дітям і внукам та своїм "прибраним" дітям-учням українських шкіл Австралії.

Минулими роками дописував до "Юнака" внук нашого ювілята Юрій Ткач, який нині став відомим перекладачем сучасної української літератури на англійську мову.

Відома також як письменниця його дочка, що пише під псевдонімом Леся Богуславець. Друга дочка є викладачем української мови в університеті у Мекворі, Австралія.

Сам Ювілят видав ряд книжок — прозових, поезій, гуморесок. Декілька із них, що призначені для дітей і молоді, описують життя в далекій Австралії: "На гадючому острові", "Вовчєня", "Стежками пригод".

Він теж є ініціатором та упорядником літературних альманахів п.н. "Новий обрій".

Недавно ми одержали від Д. Нитченка сьомий такий збірник, виданий з нагоди 35-річчя праці та життя в Австралії. В ньому є багато цікавих поезій, прозових творів, статей, спогадів, хроніка українського літературного і мистецького життя в Австралії.

На закінчення частина-несподіванка, присвячена Д. Нитченкові з приводу його 80-річчя, з віршами, статтями і побажаннями.

І ми приєднуємося до загальних побажань та вітаємо особливо сердечно нашого приятеля і помічника, який дбає про те, щоб наша молодь не забувала писати українською мовою.

На многі, многі літа, дорогий Ювіляте!

О. Кузьмович

ПРИГОДА З КРОКОДИЛЕННЯМ

Це трапилося на узліссі біля піскуватого берега. Василько тоді, з худорлявим Джеком ловили неводом рибу. Заїхавши на човнах далеченько в море, вони помалу тягли невід, посуваючись до берега. Крила невода були зачеплені за гачки човнів, а Джек і Василько наполегливо працювали веслами.

Пес Найда в цей час бігав по березі і, поглядаючи на Василька, хвилюючись, гавкав. Йому теж хотілось поїхати на човні разом з своїм приятелем Васильком, але його чомусь на цей раз не взяли до човна, і це його дратувало.

Коли човни врізались носами в піскуватий берег, рибалки вискочили на пісок і почали витягати невід. Де-не-де, зачепившись жабрами за сіть, поблискувала риба. Поволі витягли на берег і гузир невода.

— Ого, — гукнув Василько до Джека, — цього разу буде з мішок риби!

Джек почав витрушувати рибу, а хлопець допомагав. Передчуваючи поживу, з лісу, що підступав аж до берега, почали злітатися птахи.

І звідки вони всі знають, що ми саме витягли на берег рибу, що стільки почало злітатися? — запитав Василько Джека. — Адже вони не могли всі бачити, що ми робимо?

— А хіба ти не знаєш, що птахи мають свою мову, — відповідав Джек, — одна побачила, крикнула умовний знак іншим, і всі полетіли до моря.

Найда тим часом, ніби радіючи, махав хвостом і крутився поблизу. Він був голодний, але без дозволу боявся взяти рибину. А риба підскакувала на піску переверталась, тріпотіла хвостиками, поблискуючи срібною та золотавою лускою, ніби дратуючи голодного пса.

І раптом Найда підскачив, як опарений, і кинувся вбік до невода: здавалося, що з сріблястої купи риби вихопилися дві рибини і швидко подалися до лісу. Не минуло й хвилини, як пес, опритомнівши від несподіванки, кинувся навздогін за втікачами, які вже шурхнули в хащі. Василько теж був вражений несподіванкою не менше, від Найди: він аж випустив з рук край невода й гукнув до Джека:

— Дивіться, дві рибини побігло!

Джек голосно засміявся і, не поспішаючи, мов би нічого не сталося, сказав:

— Та то крокодиленята, хіба ж ти не знаєш?

Не гаючи часу, Василько й собі, надівши гумові чоботи подався слідом за Найдою. Його зацікавили

крокодиленята. Він вже бачив живих і забитих крокодилів, але таких малих не доводилося, до того ж не сподівався, що вони можуть так швидко бігати. Він знав також, що крокодили в морі можуть плавати із швидкістю до 40 миль на годину, а по землі — майже як людина.

Хлопець уже зник у хащах лісу, прислухуючись, звідки долітало гавкання пса. Та що це? Гавкання пса раптом змінилося на якесь уривчасте скавуління. Василько захвилювався. Бо він боявся, щоб не схопив Найди часом великий крокодил, бо крокодили тут у лісі кладуть яйця, тут виплджуються малі й біжать відразу до моря. А потім часто й малі й дорослі відвідують ліс, шукають якоїсь поживи чи відпочинку. Джек розповідав навіть, що одного разу він з десятима чоловіками з їхнього селища заскочили в лісі здорового крокодила, що дремав на галявині, гріючись на сонці. Вони виламали добрі кілки й з усіх боків підпалили траву. На жаль, рушниця на той час ні в кого не було. Крокодил заметушився, почав кидатися з одного кінця в другий, але скрізь кільцем горіла трава, звужуючи коло, а де не було вогню, там стояли з кілками люди й замахувалися на нього, а часом і били. Та він був міцний, і удар кілка не завжди йому дошкуляв. Тоді крокодил розігнався й шугнув просто крізь вогонь і швидко зник у гушавині. Мабуть, втік до води і так швидко, що його більше й не бачили.

Василько тим часом, прислухуючись, думав: може, Найда поранив ногу, може його вкусила гадюка, яких тут безліч, а може, застряв десь у звалищах дерев чи чагарнику. Та, почувши знову Найдин зойк, Василько ще швидше подався в той бік. Він перескакував трухляві пеньки, стовбури дерев, які повалила буря. Чіпкі голчасті кущі часто хапали його за одіж, дряпали руки й обличчя, затримували біг. Нарешті, перемігши ще одну перешкоду, Василько побачив свого Найду, який, ніби щось тримаючи в зубах, то задкував, то кидався вперед, жалібно поскиглюючи. Тільки зблизька в сутінках лісу хлопець побачив, що не пес тримав у зубах когось, а крокодиленя, вчепившись своїми гострими, мов голки зубами, за нижню губу Найди, бовталось, торкаючись хвостом до землі. Василько зрозумів, у яку халепу вскочив Найда: собаці ніяк було відірвати цю причепу, бо кожен рух і всі спроби відірвати, мов ножами, різали і рвали йому губу, з якої крапала вже кров.

Василько хотів ногою придавити спершу малого хижака, але відразу передумав і, схопивши шмат міцної гілляки, що лежала поруч, міцно притис до землі хвіст зубастого крокодиленяти. Справді, воно, почувши біль, пустило Найду, але обернувшись

бубликом, вчепилось за палицю, що його притисла.

Розгніваний за Найдю, хлопець одним ударом зім'яв його, притиснувши чоботом. Найда й собі кинувся й схопив крокодилена за шию й тягав його по землі. Ворог був подоланий, і Василько з Найдою повертались до берега. Лише тепер хлопчина зміркував, як то воно сталося з Найдою. Видно, пес, догнавши крокодилена, схопив його за хвіст, а воно обернулося і схопило пса за губу. Після колишньої невдалої боротьби з кенгуру для Найдю це була друга болюча поразка.

*

Цю історію розповів мені Василько рівно через рік після того, як це трапилось. Коли я приїхав до нього, він повів мене на всі ті місця, де вони витрушували вловлену рибу і де він рятував Найдю від крокодиленяти.

— Ну, ти ж жорстокий, Василю, — сказав я, коли він закінчив свою розповідь. Адже крокодилена було маленьке, воно оборонялось, а ти його забив? Василь подивився на мене, ніби вивіряв, чи я жартую, чи серйозно, і наче з жалем сказав:

— І мені шкода було..., але ж подумайте, скільки щороку в Австралії та Новій Гвінеї крокодили

хапають і дітей, і дорослих, і навіть свійських тварин. Он минулого року аборигенську дівчинку схопив крокодил, коли вона, з братом їхала через річку, верхи на коні, повертаючись із школи. Хижак схопив спершу коня за ногу, але він вирвався і, підскачавши, став цапа. Але дівчинка в той момент не втрималась і впала в річку, крокодил схопив її. Добре, що на березі з другого боку чекав їх батько: він знав, як боротися з крокодилами, кинувся в воду і повидавлював хижаків очі. Тоді він пустив дівчинку і батько рятував її.

— Може, не вірите, — додав Василько, зідхнувши, ніби із співчуттям до дівчинки, — то запитайте Джека. Він вам багато про них розкаже, — так закінчив мій юний приятель своє оповідання, коли ми вже вийшли з лісу.

Перед нами простягався безкрай водяний простір, що мерехтів під сонцем, котячи до берега білясті гребні хвиль, а позаду нас легенько шумів такий же безмежний, але не менш таємничий праліс північної Австралії, у якому нас із Васильком чекала ще не одна цікава несподіванка.

Із збірки "Стежками пригод"
Мельборн-Австралія

"ВЗЯВ БИ Я БАНДУРУ..."

Товариство Українських Бандуристів було засноване три роки тому з ініціативи кількох молодих інструкторів бандури. Члени Товариства — це молодь, зацікавлена у збереженні та розвитку бандури, української музики, культури і взагалі всього українського.

За три роки існування наша організація завершила уже кілька успішних проєктів: випустила платівку "Літа молоді", організувала два великі концерти, в кожному з яких брало участь понад 120 бандуристів, провела кілька курсів гри на бандурі.

Наша діяльність, проте, не обмежується тільки бандурою та музикою. Побачивши, що українська музика, бандура є одним з найкращих засобів утримати нашу молодь в українському дусі, наше Товариство вирішило працювати в цьому напрямі і таким чином поширювати українську культуру серед нашого народу і особливо серед молоді. Плянємо видання книжок на культурні, етнографічні та музичні теми, організацію таборів, на яких викладатимуться курси української музики, культури, мови та історії.

Завдання, яке ми ставимо перед собою, не є легким. Тому ми плянуємо співпрацювати з багатьома організаціями і будемо вдячні тим, які співпрацюватимуть з нами.

Якщо у когось виникнуть будь-які запитання щодо нашої діяльності, пишіть нам на адресу:

Society of Ukrainian Bandurists
84-82 164th St.
Jamaica, N.Y., 11432

Валік Мороз
адміністратор Товариства Українських Бандуристів

Від редакції:

В 1967 році, коли багато наших читачів з рядів юнацтва не були ще на цьому світі, в "Юнакові" за жовтень був поміщений спомин жидівки з Ізраїлю, яка врятувалася в Другій світовій війні тільки завдяки українцям та членам УПА.

Уважаємо, що тепер, в 1985 році, цей спомин має велике значення для наших молодих читачів, бо дає їм доказ про те, що українці допомагали жидам

врятуватися перед німцями і советами та що українці і жиди мали у Другій світовій війні спільних ворогів.

Тепер, коли стільки чується про закиди співпраці українців із німцями і коли нас з приводу цього безпідставного закиду переслідують, цей спомин є дуже а дуже на часі, —тому друкуємо його в цілості і заохочуємо наших читачів його перечитати точно.

Д-р Стелла Кренцбах

ЖИВУ ЩЕ ЗАВДЯКИ УПА

Те, що я сьогодні живу й усю силу моїх 38-ми літ віддаю вільному Ізраїлю, я завдячую лише Богові та УПА. Богові за те, що дав мені такі очі, як волошки українських полів і золотисте волосся розлогих ланів пшениці. Що не нарисовав на моєму обличчі відвічного тавра Ізраїля, і я росла, не уподібнюючись до моїх прапрадідів, Рахілі чи Ревеки, а, навпаки, нічим не різнилася від Марусі, Орісі, чи Олі, дівчат української землі.

Родилась я таки в містечку Б., що лежить за 75 кілометрів від Львова. Батька мого шанували в містечку не тільки жиди. Була це надзвичайно чесна людина, що життя своє вела згідно з Божими заповідями, що любила своє, але шанувала й чуже. Не дивно було, що батько мій жив у привязних відносинах з місцевим гр.-кат. деканом, до якого часто заходив на дискусії про біблію Старого Заповіту. Донька того ж священика, Оля, була моєю найширшою товаришкою від першої кляси. Після закінчення народної школи віддав мене батько до місцевої гімназії Рідної Школи, хоча була в місті теж польська державна гімназія. Батько казав, що в українській школі я переноситиму менше пониження. Але він дуже помилився, вживаючи слова "менше". За вісім років навчання в українській школі я не зазнала жадного пониження. Товаришки уважали мене рівнорядною товаришкою, ставилися до мене, як до українки. В гімназії вивчала я докладно літературну українську мову, пізнала велич духа української літератури. І так із часом я стала ненавидіти ворогів України і любити її приятелів. Дома виховували мене за старозаконним звичаєм. Говорили ми не діалектом, а чистою гебрейською мовою. Батьки змалку зашіплювали в мене любов до Ізраїля, такої ж поневоленої батьківщини, як і Україна.

В році 1935 я здала матуру і хотіла записатися у Львові на медичний факультет. Але моє подання

відкинули разом з поданням 38-ми українців. Я була єдина жидівка, якої не прийняли. Тоді я записалася на філософію. Цього року виїхали до Палестини мої батьки, до яких я мала приїхати після закінчення студій. У червні 1939 році закінчила я студії і одержала докторський титул. 28-го вересня мав відпливти до Палестини корабель, на який я мала зарезервованій квиток. Але 1-го вересня вибухла війна, і я не встигла виїхати зі Львова. Нові господарі — більшовики спочатку ставилися до жидів прихильно. Я відразу одержала працю в середній школі, промовчавши, очевидно, моє соціальне походження. Але не минуло року, як одного ранку з'явилися в моїй хаті міліціонери і звели збирати речі в дорогу. В яку дорогу? — спитала я спокійно, думаючи, що зайшла якась помилка. Я показала їм паспорт, усі потрібні довідки. Але все було даремно. Прийшов наказ вивозити жидів на Сибір та й годі. І тоді я почала збирати всі речі, одягнулася в найліпше вбрання і думала піддатися долі. Перед виходом я попросилася до туалету. Мені дозволено. Там ждав мене рятунок. Я жила в партері, вікно туалету виходило на подвір'я, я вискочила через вікно і перехідною брамою втекла на іншу вулицю. Ввесь час, аж до відходу більшовиків, я переховувалася у моєї товаришки Олі, доньки священика з нашого містечка. Оля працювала у харчовому відділі бухгалтеркою і ледве змогла вижити нас двох. Вона ділилася зі мною останньою шкоринкою хліба, і була наче рідна сестра; вона ніколи не дала мені відчуття того страху, який переживала через мене, наражуючи своє життя. Але і в неї, як і в мене, не було нікого. Мами не мала змалку. А батька вбили

під час війни поляки — т.зв. легіон смерті, що складався з кримінальних злочинців і був висланий палити українські села та вбивати свідомих українців.

Коли вступили у Львів німці, я була мабуть єдиною жидівкою, що раділа їхньому приході. Я думала, що вони створять Україну, а самі підуть проти большевиків. Але як я болюче розчарувалася! Хутко моя радість перетворилася в жах. Те, що почали робити німці із жидами, а опісля з українцями, було ніщо інше, як тільки продовження большевицької жорстокості.

Жила я далі з Олею, працювала кравчиною в українських домах. Документи мала на прізвище українське, обличчя моє не було підозріле, але нерви мої не витримували. Кожного дня я бачила великі колони жидів, що покірливо йшли на смерть у супроводі декількох поліцаїв. Мене брала лють за ту покірливість. Я затулювала рота, щоб не крикнути їм: "Киньтеся і вбийте тих кількох поліцаїв, вас переважаюча більшість, згинете і так, але як герої, а не як раби!" — Я часто розмовляла про те з Олею, вона казала мені, що жида не здібні на героїські вчинки. Тоді я погоджувалася з нею.

Ох! Олею, щоб я могла оповісти тобі, як уміють по-геройськи боротися і вмирати сини Ізраїля, але ти напевне сама те бачиш...

Життя у Львові стало небезпечне і для українців. Упоравшись із жидами, німці почали арештувати українців. Тюрми заповнилися українською молоддю, інтелігенцією, а згодом і свідомими селянами. Часті розстріли, арешти і вивіз у Німеччину в концтабори були на денному порядку. Але українці не були покірливі, як жида, за кров вони відплачувалися кров'ю, за смерть — смертю. Тоді вже доходили до мене вісті про УПА на Волині. А з часом рух цей зріс і поширився по всій "звільненій" німцями Україні. Я догадувалася, що Оля теж має зв'язки з УПА, бо одного дня з'явилася в нашій хаті машинка, на якій Оля писала всякого роду пропагандивні речі. Часом Оля зникала, все в суботу ввечері і приїжджала в понеділок досвіта, часто заболочена і втомлена.

Вона запропонувала мені вступити в ряди Української Повстанської Армії. Пропозиція Олі

видалася мені спасенням і я прийняла її з великою радістю. Вся моя істота була наелектризована ненавистю і жадобою помсти до ворога. А де ж найкраще могла я помститися, як не там? Було це 7-го листопада 1943 р. — Як ти представила мене, Олею, як українку чи жидівку? — питала я, ідучи польовою доріжкою в сторону сіножатей біля лісу. — Будь спокійна, вони про тебе все знають і між ними можеш бути тим, чим ти є. Вони не ділять людей на раси, тільки на чесних і нечесних. — Я пішла з полегкістю, слова Олі підбадьорили мене. І того дня стала я членом героїської УПА.

До липня 1944 р. переховувалися ми в лісистих околицях біля Львова. Там перейшла я 6-місячний санітарний курс, який провадило двоє лікарів жидів і один українець. В нашій групі нараховувала я тоді 12 жидів, з цього 8 лікарів.

Коли в липні 1944 р. большевики знову вернулися на Західню Україну, я дістала наказ піти в містечко Р. і працювати в місцевій міліції. Вісім місяців працювала я, як секретарка начальника міліції. Начальник був жид, комуніст, завзятий партієць. Я удавала перед ним симпатичку комунізму. Вигадуючи різні історії про життя в "гетто", я називала большевиків моїми визволителями тощо. Начальник симпатизував мені, навіть робив мені подружні пропозиції. Я удавала закохану, і йому здавалося, що відносини між мною і ним ширі, приязні. Тим часом я була в постійному зв'язку з повстанцями. Я інформувала їх про все важливе, що вдалося мені підхопити в міліції.

Але одного дня на умовленому місці зі зв'язковим мене застукав сам начальник. Він зв'язкового важко поранив і, думаючи, що вбив, залишив на місці, а мене повіз у тюрму. Тимчасом зв'язковий, очунявши, рештками сил доповз до своїх і розказав про арешт. Я сиділа в місцевій тюрмі, яку зроблено з колишніх касарень. Тюрма була заповнена переважно селянами, і то старшого віку. Уся молодь була в УПА. Протягом п'яти тижнів мене допитували 15 разів. Мене мучили і били. У мене на тілі досі знаки — наочні свідки тих катувань. Я увесь час мовчала, ні словом не відзивалася.

Мене присудили на смерть і цей вирок я прийняла з полегкістю. Мене дали у камеру смертників. Нас було 24 в кімнатці, яка із трудом могла помістити 12 осіб. Між засудженими була 70-літня бабуся і 12-літня дівчинка. Останню засудили за те, що пасла корову під лісом, ніби на те, щоб повстанцям доставляти молоко.

Кожній із засуджених приписували обвинувачення, яке було абсурдом. Коли погасили в коридорах світло, жінки рішили всю ніч провести на молитві, щоб гідно зустріти ранком смерть. Стара бабуся зняла з грудей чорний хрестик, на якому

блищало срібне знам'я Розп'ятого Христа. Всі по черзі цілували хрест, а тоді почали шептати молитви. Я молилася з усіма широко. Хоч релігія моїх батьків учить, що Христос не є Бог, тільки великий пророк, але цієї ночі я переконалася, що Христос — Єдиний Всемогучий Бог. Не знаю, скільки часу минуло нам на молитві, як раптом почули ми постріли і метушню на коридорах. Стрілянина збільшувалася, ми не знали, що сталося, але якась надія вступила в наші серця. За деякий час двері нашої камери відчинилися, а в них стали хлопці, яких я знала з лісу. Тоді містечко Р. було чотири дні в руках повстанців.

Від дня звільнення з тюрми життя моє тісно пов'язане із життям повстанців. Я переходила з ними з одного місця в друге, коли діставала наказ. Наша група складалася із 70-ти вояків, лікарів, трьох медсестер і ще чотирьох жінок. Літом 1945 р. перейшли ми в Карпати, де злучилися із двома іншими групами. Спочатку в гори москалі не заходили і ми жили деякий час спокійно. Але вже пізно восени почалися щораз частіші бої, і тоді шпиталь наш поповнився і праці в ньому було дуже багато.

Одного дня, було це 7-го січня 1946 року, на саме українське Різдво, оточили нас більшовики потрійним перстеном. Рятунку не було. Командир дав кожному з нас ручну гранату, щоб убити себе в останній хвилині. Бій точився завзятий, нерівний, ішов і не переставав. Капелян нашого шпиталю, старенький священник-інвалід, три години молився перед дерев'яним хрестом і ввесь час просив: "Поможи їм, Христе, не дай марно погубити наші душі!" Ми молилися усі з ним. І тоді сталося чудо. На підмогу прийшла з другої сторони Карпат велика група повстанців і, напавши на більшовиків ззаду, прорвала перстень. Казав командир тієї групи, що вони нічого не знали про наше положення. Але прийшов до нього молодий юнак із запискою, у якій просилося допомогти. Хто був цей юнак, звідкіля він прийшов та хто його післав, ми ніколи не дізналися. З нашої групи він не міг бути, бо ми були оточені. Тоді почали говорити про чудо. Я довго думала над цією подією і врешті прийшла до переконання, що коли Бог творив чуда в часах Старого Заповіту, чому не міг цього зробити в теперішні часи?

Влітку 1946 р. нашу групу розбили дошенту. Більшовиків було в десять разів більше від наших. Тоді загинула в бою моя подруга Оля. Наш шпиталь був дуже добре захований у гірській великій щілині і помимо докладних розшуків нас не знайшли. Нас урятувалося вісім осіб. Шпитальний лікар, старенький священник, двоє інвалідів без одної руки, двоє без ока, один з виламанною щогою і я. Три тижні ніхто до нас не навідувався, ми не знали, що діється довкола. Ми були без зв'язку. Це було ознакою, що про нас ніхто не знає. Харчі почали у нас кінчатися, хоч я розпоряджала ними дуже ошадно. Одного дня я зі страхом ствердила, що в нашій коморі залишилося всього півмішка борошна. Ще тиждень і нам загрожувала голодова смерть, а зв'язку не було. Тоді заявив нам наш о. Володимир, що він піде шукати зв'язку. Ми не затримували його, хоч ніхто з нас не вірив, що цей 77-літній, зі штивною ногою дідусь, дійде до мети. Від його відходу минуло ще два тижні. Бараболя скінчилася і ми вже два дні нічого не їли. Лікар, що був народженцем Києва, глузував сам із себе, кажучи, що людина від смерті ніде не може сховатися. Батьки його вмерли від голоду, а він утік у місто і врятувався, але після 13 років ця смерть прийшла за ним аж сюди. Але цього ж таки полудня не смерть загостила до нас, а — зв'язковий, який приніс нам харчі, гроші й наказ іти на Захід. Отець Володимир таки добився до якоїсь групи і вислав нам поміч. Зараз наступного ранку ми вибралися в дорогу. Ми пройшли були вже шматок дороги, як я пригадала собі щось і звернулася. Лікар сердився на мене, казав, не поведеться нам у дорозі. Але нам повелося напричуд добре. А те, за чим я вернулася, був дерев'яний хрест, який стільки разів урятував наш шпиталь. Хто-зна, чи без цього хреста пройшли б ми були три кордони, вже тоді дуже добре бережені.

1-го жовтня 1946 р. опинилися ми в англійській зоні Австрії. Там я розпрощалася зі своїми товаришами. Як я дісталася до Палестини, це вже не належить до теми моїх споминів.

Опинившись у новій батьківщині, я пообіцяла собі поінформувати світ про українців та їхню героїську УПА. Нагода, однак, довго не траплялася, я була сірою людиною, а таких світ не радо вислухує. Але тепер, коли стала я працювати в міністерстві і мій підпис відомий не одному дипломатові, я сповняю свій обов'язок. Закінчуючи ці короткі мої спомини, я звертаюся до свободолюбного світу й остерігаю його, щоб не легковажив собі українського питання, щоб не ставив його на другорядний плян. Бо тільки вільна Українська Держава буде запорукою і доказом справедливого миру в світі.

ПЕРШЕ ВИДАННЯ НАШОГО СПІВРОБІТНИКА

Наш довголітній співробітник та критик українських платівок ст. пл. Олесь Кузишин випустив недавно в світ своє перше видання — ноти до шістьох пісень власної композиції. Збірка ця є першим виданням музичної фірми "Дума", яку заснував ст. пл. О. Кузишин.

Усі шість пісень, подані у збірці, вперше появилися на платівках популярного вокально-інструментального ансамблю "Іскра", що також повстав завдяки ініціативі О. Кузишина. Тепер ці його пісні вийшли в аранжировці, яку можна приміняти для декількох різних інструментів. У нотах включено мелодію з текстом для голосу чи сольового інструменту, фортепіанову партію, для акомпаньєменту чи сольової гри, як також і акорди, вставлені понад мелодію, для акордеоністів, органістів, гітаристів і інших.

В збірку входять пісні: "Ти моя", "Сумерк" із першої платівки "Іскри" п.н. "Іскра", "Дай мені серце" і "Люди" з другої платівки ансамблю, та "Вкраїно моя, чарівна" з найновішої платівки — "Мандрівка по Україні".

Цим першим виданням пісень з репертуару "Іскри" музичне видавництво "Дума" намагається хоч трохи доповнити невеликий досі склад друкованої української музики поза межами України. Це особливо пісні легкого жанру, яких дуже бракує в друкованій формі. "Дума" хоче звернути особливу увагу на нові пісні, написані композиторами, які проживають в Америці і Канаді. Деякі такі пісні появляються час від часу на українських платівках, але майже ніколи не друкуються.

Наш молодий композитор і його музичне видавництво надіються, що збірка знайде дорогу до багатьох українських домів, а особливо до

української молоді, яка так шукає за українськими піснями легкого жанру.

Збірник можна купити в українських книгарнях або замовляти, висилаючи чек чи грошовий переказ на суму 6 ам. дол. плюс 1 ам. дол. на пересилку:

Duma Music Inc. 27 Leick Ave, Carberet, N.J. 07008.

Нашому співробітникові бажаємо багато успіхів з цим новим задумом!

Із побуту християнської України

"КОМУ ВЕСІЛЛЯ А КУРЦІ СМЕРТЬ"

Кури це найдавніші свійські птахи й з уваги на їхню вагу в господарстві (зокрема в жіночому) вони відігравали велику роль у народніх обрядах. Це бачимо не тільки в таких обрядах, як весілля, яке, як відомо, до наших часів збережено найстарші звичаї, чи похорони, але теж збереглося в народніх приповідках, мовляв — "весілля-курам смерть" або "кому весілля а курці смерть" чи врешті "перед весіллям пси гавкають (бо дістануть багато кісток) а кури сумують (бо передбачують смерть). Уже ритуальним був звичай їсти смажену курку на заручинах, після т.зв. "комори", молоді (з одної

тарілки!) мусіли спожити печену курку (в Галичині цю регламентовану страву заступали вареники з сиром!) а коли молоду виряджали до вінчання, то до воза, на який вона сідала, кидали чорну курку їй під ноги, бо "чорна курка приносить щастя".

На Буковині та галицькому Покутті існував звичай давати гробареві, через викопану яму для покійника, живу курку. До новозбудованої хати, перше ніж входити до неї, пускали курку, чи півня і таку курку "не можна було ані убити, ані їсти, ані продати". На зустріч Нового Року годували курей посипальним зерном і з того, як вони дзьобали те

зерно, ворожили про майбутній урожай.

Однак пир'я у курей вважалося "нечистим", і ніколи його не вживано до подушок, із зарізаной курки пир'я висипували на вільне місце, щоб його вітер розвіяв.

Курка не співає а квокче, але бувають випадки, що й курка співає півнем. Такій курці треба негайно

скрутити голову, бо вона накличе біду. Тому про людину, якій нещастить, говорили глумливо: "Добре йому ся діє: когут йому здох, курка йому піє".

Кури, так як гуси, є в нас символом глупоти: "В нього курячий розум!" — говорили про нерозумну людину.

За "Шляхом" Г.Л.Н.

СТАРОДАВНЕ ВЕСІЛЛЯ

Переглядаючи старі часописи "Жіноча Доля" з 1938 року, я знайшла там короткий репортаж про День селянки. Подаю уривок: "Дня 10-го жовтня 1937 року відбулося в Тербовлі перше повідотове жіноче свято. На Службі Божій, яку вислухало понад 3.000 народу, голова Союзу Українок виголосила реферат про завдання жінки як матері й громадянки. Відтак виступали хори з різних сіл і молодь з національними танками. Найбільше праці вложило село Кобиловолки, яке своїм показом стародавнього весілля та виставкою вишивок прикувало увагу всіх присутніх, бо показало всі ті скарби, які ховаються в душах українського народу, а головню нашої старовини".

Кобиволки — це моє рідне село, тож хочу розказати як ми приготувалися до цього стародавнього весілля.

Я вчителювала в рідному селі, і часто під час навчання крізь відчинене вікно здалека доносилися весільна пісня, звуки троїстих музик. Мої школярки прислухувалися, а тоді скрикували "весілля йде" і вибігали на шкільне подвір'я, щоб побачити весільний почет.

Молода у білій сукні, в серпанку, весільна дружина теж вже вдягнена у міську одіж.

А мені ввижається весільний похід ще з того часу, як я була школяркою. Він мені і снівся часом. Тому я постановила відтворити його, зробити показ давніх весільних звичаїв, стародавньої ноші і показати все це молоді.

До співпраці запросила аматорський гурток при читальні "Просвіти". На проби приходила старенька бабуня Івасичка з донькою Настею. Вони знали багато весільних пісень, танців та звичаїв.

Показом весілля зацікавилось всеняке село. Газдині витягали з мальованих скринь жупани, кацабаї, рясні спідниці, вишивані сорочки, "шальовані" квітчасті хустки й рантухи. Газди позичали сукняні опанчі з великими гаптованими волічкою ковнірами, що чомусь їх називали "богородицями". Сусід наш Яків Лазечко з солом'яної плетінки шив капелюхи дружбам. Кругом обводив червоною "гарасівкою". На переді треба було затикати чотири павині пир'я, з обох боків чорні аж зелені півнячі хвости, трисульки з волічки та штучні квіточки, виміняні в "міняйла" на онучі.

Всячини молодь постарала, лише павиноного пир'я ніде не можна було дістати.

Аж ось в четвер вечером прибігла до мене молодиця, що була на ярмарку в Будзанові. "Я нині бачила живі пави на подвір'ї в школі". Іду до Будзанова і вже з далеку на подвір'ї директора школи бачу павича з розкішним хвостом. Не прочуваючи лиха, захожду сміло хвірткою на подвір'я. Павич став мене атакувати, дзьобати та дряпати. Вхопила я горстку конопель, що сохли на плоті, та на силу його прогнала.

Привітні господарі дали мені багато павиноного пир'я, що призбирали та тримали в фляконі для краси. Подякувала я, запросила прибути на фестин та побачити стародавнє весілля.

Та на тому клопоти весільні ще не скінчилися. Бракувало цимбалів до троїстої музики.

На шастя Васильків дідуно відшукав на стриху свої старі цимбали, але грати на них вже нездужав. Школярка Катруся хвалиться: "Мій вуйко приїхав з Канади". На це Василько: "Моя мамуня казала, що твій вуйко грав колись на її весіллі на цимбалах". Того ж таки дня в читальні на пробі при співучасті

“вуйка” вже грали троїсті музики, а молодь вивчена бабунею Івасичкою, танцювала стародавні танці “шевчика” й “вогородніка”.

Фестин мав відбутися на спортивній площі перед школою. Наїхало гостей з дооколичних сіл. Погода чудова, народу, що й не протовпитися.

Сплетений з барвінку вінок ще в суботу вечером на “вінкоплетенах” покладений на боханець хліба, завинений в мокрий платок, щоб не зів’яв, лежав в пивниці.

В шкільній залі бабуня, Настя й молодиці вдягали “молоду”. Наділи вишивану сорочку, рясну спідницю, широко обшиту оксамитом, гаптовану запаску, чорну корсетку, чобітки, а на шиї шість шнурків правдивих коралів з дукачами. По плечах спливало двадцять чотири “бинди”, на головку поклали вінок та ще й його позолотили позліткою.

“Молодий” в смушковій шапці (хоч літо). До шапки пришитий віночок з барвінку, вишита сорочка, темносині штани, червоний гарасовий пояс, чоботи. У молодого й друзів наопашки закинені опанчі.

Дружки й світилки вдягнені подібно як молода — на головах маленькі віночки, свашки вив’язані квітчастими хустками, старі гадзині в білих рантухах.

А там вирушив цей весільний почет на площу. Попереду — староста з палицею, молода з дружбама, молодий з світилкою та дружками, за ними батьки, рідня й гості. Староста зупинив почет перед почесними гістьми, місцевими священниками та попросив їх благословення для молодят. Молодята кланялись гостям за стародавнім звичаєм аж до ніг.

Зі здивуванням я побачила, що всі старші люди плачуть. Вони були зворушені до глибини душі споминами з молодих літ.

Учасники весілля на провізоричній сцені відіграли всі дії давного весілля. На закінчення староста попросив усіх присутніх до “даровання”.

Ніколи, на жадній імпрезі не зібрали ми стільки грошей, як на тому фестині. Молодята гроші з “даровання” передали на будову Народного Дому.

Згадаю ще, що Леся, яка виступала в ролі “молодої” і Петро в ролі “молодого” пізніше справді повінчалися.

З тою ж виставою стародавнього весілля ми їздили на фестин до Теробовлі і там нагороджували нас невмокаючими оплесками.

Бабуня Софія

УСПІХИ НАШИХ ДРУЗІВ

ТАНЯ ХОМЯК

ТАНЯ ХОМЯК

Таня Богачевська-Хомяк закінчила 6-го червня 1985 року середню школу МекЛейн, біля Вашингтону і здобула стипендію ім. Ненсі Ланкастер Лінджорд на студії в університеті Вірджинії.

Стипендія Лінджорд була встановлена три роки тому у пам’ять медичної сестри, дружини військовика і мами чотирьох дітей, яка активно пропагувала навчання чужоземних мов.

Таня Хомяк на протязі чотирьох років вивчала французьку мову і була відзначаючою ученицею у всіх предметах. Крім цього, кожного року вона працювала в редакції шкільного альманаху, а вкінці була у 30-ту річницю існування школи його головним редактором. Вона була також членом численних середньошкільних товариств.

Минулого року вона закінчила з відзначенням школу українознавства у Вашингтоні.

На градаційному вечорі своєї школи Таня виступила з привітальним словом від імені студентів і одержала нагороду учительського збору. Серед інших нагород вона дістала президентську відзнаку академічної вправності, губернаторську нагороду, нагороду батьківського комітету та грошову нагороду французького клубу.

Таня переїхала до Вашингтону з батьками, коли їй було шість років. З того часу вона є членом вашінгтонської пластової станиці, була членом 50-го куреня УПЮ-ок ім. Оксани Лятуринської, а останньо виховницею одного гуртка юначок того куреня.

Надіємось, що вона і на університетських студіях найде час продовжати працю в пластовій станиці та допомагати молодшим подругам у здобутті таких успіхів, як їх вона вже досі добилася.

ІРИНА ЦАБАНЮК

ст. пл. Ірина ЦАБАНЮК ("Гребля") Мельборн

1-го червня 1985 року в Монашському університеті у Мельборні ст. пл. Ірина Цабанюк

одержала диплом бакалавра педагогіки. Вона спеціалізувалася в економіці, бухгалтерстві, секретарстві та фізкультурі.

Ірина Цабанюк закінчила українську три річну педагогічну школу і є тепер студенткою Лекторату Україністики при Монаш університеті. Рівночасно вона працює вчителькою в гайскул і також вчить українську мову на курсах в Мельборні.

Від п'ятого року життя Ірина пластує і вже маючи дев'ять років дістала призначення як найкраща новачка в таборі. При українській школі ім. Лесі Українки в Нобл Парку Ірина почала працювати як сестричка в новацтві. Вона відбула вишкільні табори і одержала ступінь гніздової. Вона бере активну участь в літніх таборах як виховниця і працює в Пластовій Станиці в Мельборні. В минулих роках була крайовою референткою УСП.

Її улюблена розривка це музика, грає на акордеоні та скрипці і була активною членкою Молодечого Катедрального Хору в Мельборні.

Також захоплює її спорт і вона є інструктором гімнастики і плавання. Цього року у співпраці з лектором фізкультури написала свою першу книжку в англійській мові п.н. "Соціологія спорту" для студентів фізкультури вищих шкіл.

Ціла родина Ірини це активні пластуни, її сестра Петруся та Ірина є членками куреня "Ті, що греблі рвуть", та обидві вони як і їх батько брали участь в тому році в Крайовому Ювілейному Злеті Новацтва.

ЧИ ЗНАЄШТИ ПРО УСП?

СТОРІНКА ПРО УЛАД СТАРШОГО ПЛАСТУНСТВА

Діяльність!

На цьогорічному Святі Весни на Вовчій Тропі курені "Ті, що Греблі Рвуть" та "Лісові Чорти" перевели програму яка відзначалася оригінальністю та ентузіазмом. На тереновому змагу, юначки зустрічали постаті з "Лісової Пісні" — мавку, водяника, русалку. На ватрі тон був "формальний" — при світлі свічника та смолоскипів, комендант та його заступниця відіграли "Chopsticks" на фортепіяні, а відтак відбувся показ вечірного одягу з пластовими капелюхами. Загін "Червоної Калини" перевів спортову частину програми.

Курінна:
Tanya Temnycky
7 Cardinal Drive
Woodstock, NY 12498

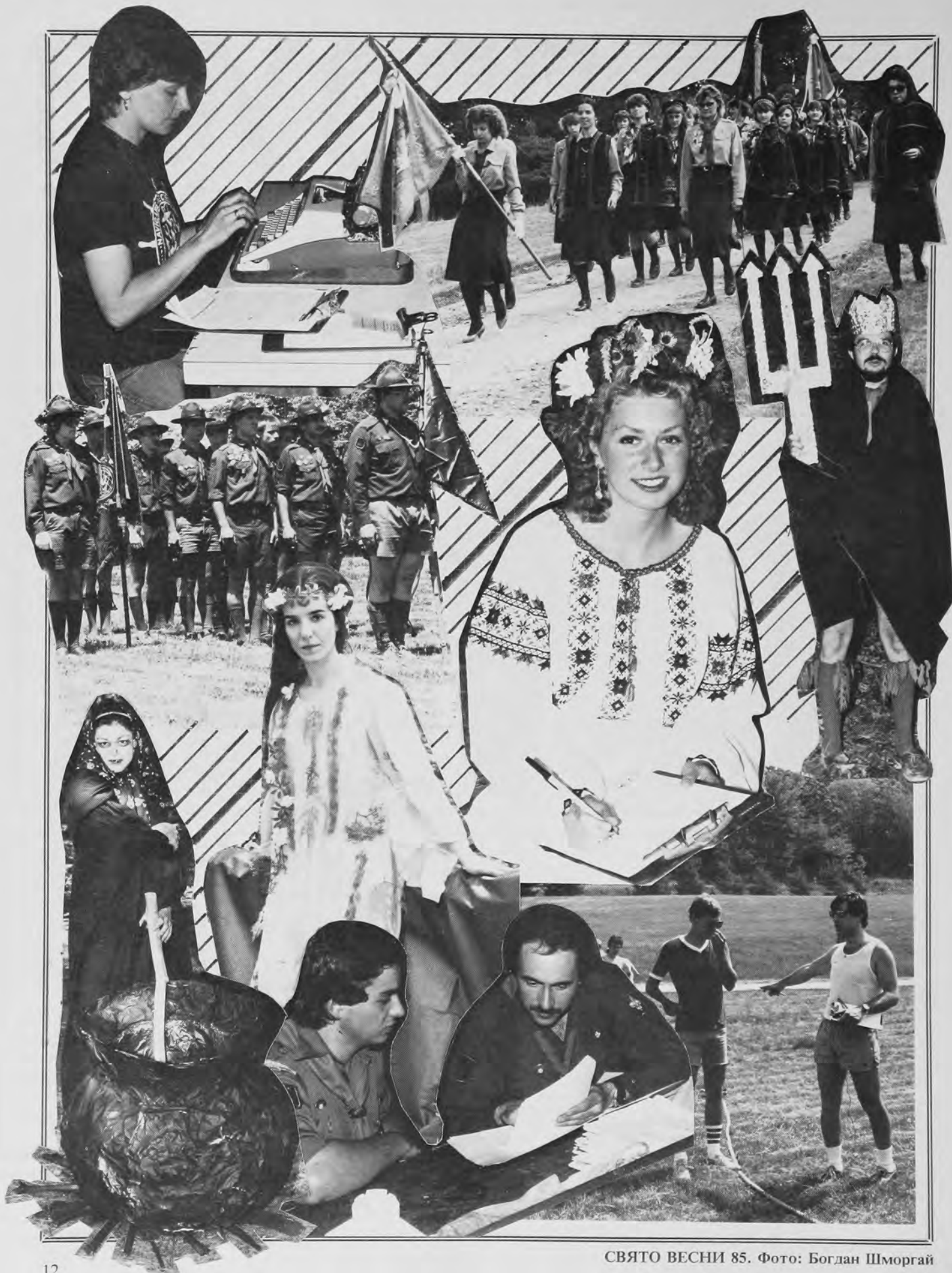
4 КУРІНЬ УСП

"Ті, що Греблі Рвуть"

Курінь старших пластунок "ТІ, ЩО ГРЕБЛІ РВУТЬ" був заснований на Україні 1926 року. Під час II-ої Світової Війни курінь був відновлений і перепроводжував табори в Україні. По війні курінь був знову відновлений в Німеччині, а пізніше у Північній Америці. Греблівська курінна традиція витворилася на підставі твору Лесі Українки "Лісова Пісня" і гуцульського фольклору. Повний зміст назви куреня звучить: "Ті, що греблі рвуть на застоялих водах громадянського життя". Від самих початків курінь поставив собі за завдання провадити виховну працю з новацтвом і юнацтвом, та організувати і переводити табори.

КУРЕНІ! ОСЕРЕДКИ! Надсилайте повідомлення про вашу діяльність:

Olha Stasiuk
36-16 24 Street
L.I.C., NY 11106
USA

СВЯТО ВЕСНИ 85. Фото: Богдан Шморгай

”ЗАГУБЛЕНІ ДІВЧАТА ЗНАЙШЛИСЯ”

Сиджу собі одного соняшного дня в своїй кімнаті та й думаю: настрій в мене негарний і думки якісь лізуть мені в голову невеселі. Не знаю, чому. Ніби вже треба й радіти, бо одну школу скінчила, а другу ще тільки почну. Та і немає чим радіти, бо ще я посеред дороги свого знання і фаху. Раптом — чуо дзвінок у двері. О, це мабуть якась секта проповідує по хатах, а може хтось щось рекламує перед різдвяними святами. Подивлюсь, хто там такий. Відчиняю двері, а то одна з моїх товаришок з школи, Люба. Я зраділа, що в такий невеселий час хтось прийшов, ніби щоб розважити. Але, на превеликий жаль, так не сталося. Люба була ще більше засмучена ніж я. Вона почала говорити мені прямо небелицю, на яку і мене намовила. Любин тато заплатив подорож до Японії її братові за те, що він скінчив добре університет. Люба хотіла також поїхати з братом, але тато не дозволив:

— Як скінчиш школу, то й ти одного дня поїдеш.—

І Люба із злості підмовила ще одну товаришку Галю, і мене вговорила, щоб зникнути з дому на пару днів. Нехай батьки знають, як мусять поводитися з своїми дітьми! І ми всі три вирішили нишком, щоб ніхто не знав і не бачив, вийти з своїх хат. Ми взяли старий човен Любиного брата, який завжди був прив'язаний на березі річки, біля якої вони живуть. Тепер була трохи для нас проблема, як і коли все спакувати в човен. Але якось ми крадькома дістали старі коци, їжу в банках, що під руки попало, те і клали в човен. Я чулася трохи зле за цю всю мандрівку, але то були мої добрі друзі. Люба була весела дівчина і нічого не боялася. Вона гарна на вигляд. Галя була інакша — мала якісь лупаті очі, що як глянеш на неї, то тебе розбирає сміх. Поза тим, вона була спокійна. Не знаю, як я виглядала для них, але ми всі три досить жили дружно.

Ми напакували човен, але одне найважливіше — що не пасувало нам — це була погода. З вечора збиралося на дощ. Досить був великий вітер, і виглядало на бурю. Дуже рано ще було темно, як ми зустрілись всі троє біля Любиного човна і вирушили в свою мандрівку. Погода була похмура після вечірної бурі й дощу. Пливли ми декілька годин, поки не допливли, дійсно, до великої річки, яка мала декілька приток. Ми не знали куди краще звернути, та й не подумали через ту спішку про мапу. Нарешті, ми вибрали одну притоку. Стало темніти, а навколо нас був густий австралійський буш — місцевість незнайома. Я глянула на Галю й Любу. Невже вони не бояться? Я ж ні трішки? Люба нас пробувала потішити, уявляючи, що ми такі сильні, як був мореплавець Колумб. Уже майже було темно,

і ми рішили вилізти на сушу і прив'язати човен до якогось старого дерева. Запалили вогонь, порозстеляли коци й сіли вечеряти. Мали хліб, консерви, фрукти, навіть закип'ятили в баняку чай. Все ніби було добре, але не могли знайти відкривачки для добра, а решта для котів і псів! Люба має на своєму подвір'ї з десять різних котів і три песики. Легко було взяти не ту консерву що треба. Я тоді сказала:

— Іжте що є, завтра наловимо риби і матимемо мандрівницьку вечерю.—

Так ми і з'їли що мали, і полягали спати. Вогнище наше майже згасло, а навколо було темно. Далеко було видно вогні селища. Тільки вітер гойдав гілки. і щось десь зашаруділо. Я почала думати про своє гарне ліжко і теплу кімнату. Напевно, моя родина турбується про мене й шукає мене. Чи з нас хтось подумав зразу, як та втеча буде виглядати нашим батькам? Напевно вони підуть до поліції, подадуть на радіо, напишуть у газету, та ще й на першу сторінку. О, Боже мій милий! — такий страх на мене найшов. Я скоренько схопилася і кинула гілку в огонь.

Уранці, після малого сніданку, ми спакувалися й рішили взяти другий, цікавіший напрямок. Коли ми спустилися до берега, то не могли вірити своїм очам: човна на тім місці не було! Ми його напевно добре не прив'язали, і вітер вночі його десь заніс...

— А може хтось украв мій човен, — сказала Люба. — Треба піти його шукати, бо я без човна додому не повернусь. Як мій брат повернеться з Японії, то він мені покаже, як треба краще човен прив'язувати.—

— Але ми ще непевні що хтось його украв, — додала я.

Ми нарешті рішили піти понад берегом шукати човен. Аж не так довго ми йшли, як побачили якийсь старий хлів, а від нього в долині стояв старомодний великий дім, обсаджений навколо величезними пальмами. Ми зраділи, що були недалеко населення.

Скоренько побігли до хліва й побачили якогось калічного хлопчину. Люба підбігла до нього і побачила, що за хлівом був наш човен! Вона стала до нього говорити, але хлопець — виглядало — нічого собі з того не робив, і дивно смішно говорив:

— Я не вкрав вашого човна... воно саме припливло сюди в мій бік. Беріть його назад. Для чого воно мені... — і хлопчик тоді глянув на свою одну криву ногу. А тоді, несподівано, він глянув на нас, усміхнувся, і сказав що ми не могли б дійти додому без того човна — і це була правда. Ми нарешті рішили вернутися додому. Сіли в човен, помахали до малого хлопчика і дорогою почали думати: що ми будемо говорити батькам, коли ми приїдемо додому? Галя попередила:

— Ви будьте певні, що вже поліція нас шукає і по всіх газетах є наші фотографії, та й ще і понаписувано Бог зна що!—

Я з Галею набралася страху, але Люба пробувала себе виправдовувати і не вважала себе винною перед ними. Вона все звертала свою вину на когось. Скакала, як та жаба по траві, нападала то на свого брата, то на тата, то на маму, що вони були причиною цієї втечі. Ми майже цілий день блудили

по затоках, аж нарешті попали до великої річки, де ми були перед тим. Кругом нас плавало багато різних човнів. Незабаром ми почули дуже близько гелікоптера, який нас уже шукав, і почав нас направляти до берега, де ми через декілька хвилин зустрілися з поліцією. Люба нам перед тим по дорозі приказала плакати, і говорити, що ми хотіли батькам зробити несподіванку — наловити риби — а вітер нас погнав, аж доки ми не заблудили. Але як нас поліція привезла додому, вся наша рідня чекала з великою радістю — а ми подумали, що щось гірше з нами станеться. На другий день я побачила, що на першій сторінці газети були надруковані новини дня, що "ЗАГУБЛЕНІ ДІВЧАТА ЗНАЙШЛИСЯ". Ой, яка я рада, що повернулася додому з тієї мандрівки. А тепер я і другим розкажу, що найкраща мандрівка є в своїм теплім ліжку, і в своїй рідній хаті.

Надя Намурен, 18 років.

Випускниця гімназії в Сіднеї. Її оповідання дістало другу нагороду на 8-му конкурсі молодечої творчості який проголосив Літературно-мистецький клуб ім. В. Симоненка в Мельборні. 14.7.85р.

Великодня несподіванка

Ми, гурток "Незабудки" з 20-го куреня в Ньюарку рішили на одних сходах приготувати маленькі кошечки і перед Великоднем роздати їх тим людям, які є бідні або самотні. І так ми зробили. Подруга купила нам кошечки і ми їх прикрасили кольоровими стяжками, писанками, крашанками і маленькими дарунками та поздоровленнями.

Прийшла Велика П'ятниця і, закінчивши стійку в церкві, ми всі зібралися коло домівки. Почали нашу роздачу. Спершу ходили пішки до ближчих домів, а потім сіли в авто подруги і поїхали далі. Люди зі здивуванням відчиняли нам двері, щиро дякували та запрошували до хати. Ввійшовши, ми співали "Христос Воскрес". Відвідали ми того дня десять родин. Для нас це було великим задоволенням і приємною працею — зробити добре діло перед Великоднем.

Надіємося, що будемо мати нагоду так само потішити людей і в наступному році.

СКОБ!

пл. уч. Мірся Худьо
20-ий курінь, Ньюарк
Із одноднівки "Свята Весни 85"

Що означає Пласт для мене

Чар пластового життя може оцінити той, хто перейшов пластовий вишкіл, табори та з'їзди, де плекається дружбу, конструктивне змагання та збирання досвіду в гуртовій праці.

Вступаючи в ряди Пласту, відчуваєш себе не тільки членом організації, але щось важніше: ти стаєш членом великої родини. Мандруючи по світі, завжди можна стрінути друзів, "рідних" з великої пластової родини.

У Пласті молода людина виховується в національно-свідомому дусі. В Пласті плекається дружність, співжиття з природою, самозарадність та розвивається багато нових творчих ідей. Пласт приготує нас до практичного щоденного життя.

Знайдене приятельство у Пласті залишається на все життя, а пережиті спомини остаються виразні як вчора. Після кількох років пластового виховання, ставши старшими пластунами, свідомо перебираємо провід з бажанням стати на місця наших виховників, щоб передати науку і досвід нашим молодшим друзям і подругам.

пл. розв. Іся Андрейчик

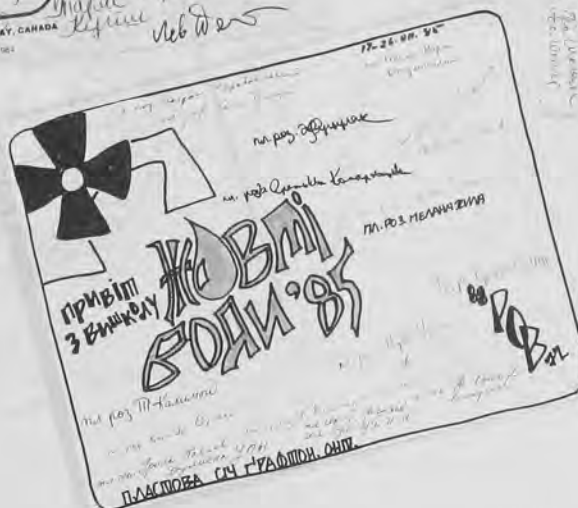
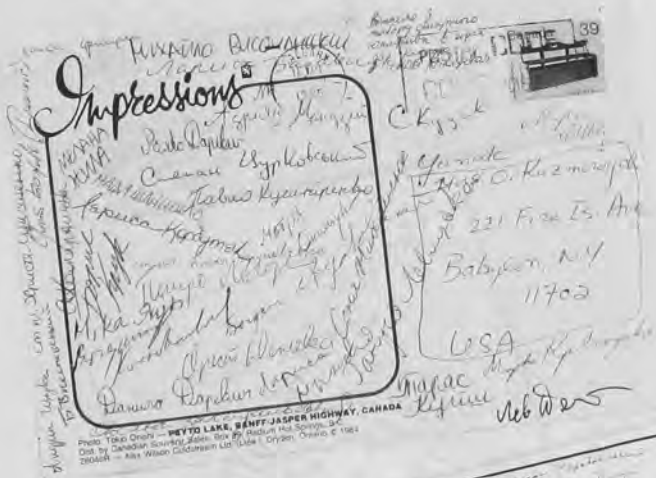
Із куріної газетки

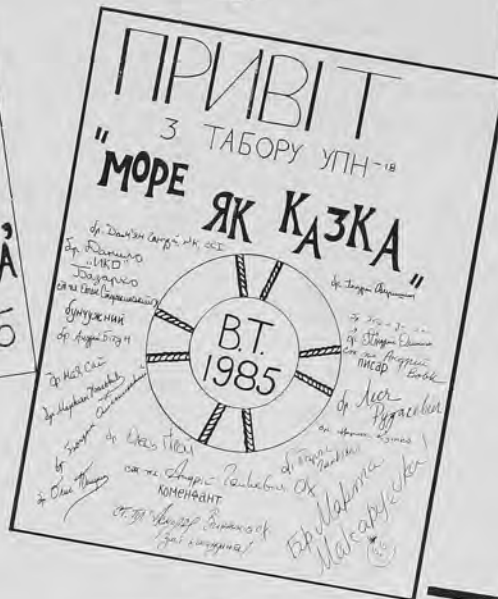
ПРИВІТИ З ЛІТНИХ ТАБОРІВ

Приємно нам, що пластуни ніколи не забувають за "Юнака" та майже з усіх таборів висилають нам привіти. Ми ніколи також не залишаємо тих привітів в редакційній течці а містимо їх на сторінках нашого журналу, щоб поділитися ними із усіми читачами.

1. Із далеких, прегарних гір західньої Канади прийшов привіт із табору старшого юнацтва з численними підписами. Комендантом був пл. сен. Юрій Даревич,
2. Із наколесницького табору юнацтва в Манітобі прийшов привіт з різними оригінальними написами і підписами. Між іншими, відчитали ми підписи ст. пл. Павла Небесного, ст. пл. Євгена Дувалка і пл. сен. Божени Іванусів, які були у проводі того табору,
3. Із вишколу новацьких впорядків на "Пластовій Січі" п.н. "Жовті Води, 85" прийшов привіт учасників і проводу з комендаткою пл. сен. Танею Онишук і пл. сен. І. Франевим, ГБулавним УПН-ів на чолі,
4. "Слідами героїв УПА" табір УПЮ-ів на "Вовчій Тропі" прислав привіт із підписами проводу з комендантом пл. сен. Петром Содолем і 61 учасниками,
5. З "Вовчої Тропи" прислали привіт із табору УПН-ів п.н. "Море як казка" на якому підписані усі виховники і комендант ст. пл. Андрій Ганкевич.

6. Строго звучить назва табору УПН-ів на "Писаному Камені" — "Пістолі при боці" — на жаль не можемо знайти підпису коменданта.
7. Оригінальну картку розмальовану пл. уч. Доріаном Юрчуком прислали учасники мандрівного табору "Лісових Чортів" на канойках, що його називають "Батько-синдонька".
8. Не менше оригінально та гарно розмальований привіт, роботи ст. пл. Л. Мартинюк із морського табору на "Журавлиному озері". Підписані на ньому усі численні учасники і провід із комендантом ст. пл. Андрієм Войтовичем, ЧМ.
9. "Золота Булава" — вишкільний табір юнацьких провідниць і провідників в Канаді прислав гарний привіт з підписами усіх учасників. У проводі були пл. сен. Тая і Орест Джулинські, пл. сен. Аня Шиптур, ст. пл. Тарас Сілецький і ст. пл. Юрко Мончак.
10. Привіт із Крайового табору прихильниць Канади має назву "Нарешті Батурин". Від комендантки ст. пл. Ксені Мариняк довідуємося, що табір був у часі від 3-17 серпня 1985 року, взяло в ньому участь 26 пластунок-прихильниць, а провід складався зі старших пластунок з Вінніпегу, Торонта, Оттави, Монтреалю і Чикага.

СПОГАДИ З ТАБОРУ

Я була особливо задоволена з мого четвертого юнацького пластового табору, а найбільше з товариства. Мене примістили в шатрі з Данусею Гил, Ганусею Войтович і з Нані Гаврилишин — трьома моїми ближчими приятельками. Якраз першого дня нам припали обов'язки чергових шатер, а з ними нічна стійка. Тої першої ночі дівчата у моєму шатрі спали дуже мало. Ми пильнували табір під час стійки, розповідали собі пригоди з останніх двох-трьох років, у яких не бачилися. Була дуже приємна ніч.

В неділю рано я дізналася, що буду черговою дня. Тому що був день Івана Купала, відбулася теренова гра. Найперше групи юначок побігли з табору на паркову площу, де змагалися, хто сплете найбільший вінок. Сплівши вінки з ромашок, чорнобривців та інших квітів, ми віднесли їх до табору. Тоді почалася теренова гра. Ми групами ходили від пункту до пункту, і на кожній точці збирали куски складанки. Деякі точки склалися з гри Кіма, відбиванки, співу, впоряду і т.д. На останньому пункті треба було віднайти Марену. Не всі юначки зрозуміли правила гри, так що точного висліді не було. Вечером відбувся вогник на тему купальських звичаїв. При вогнику розвідувачки представилися.

Зправа: Лада Гапій — авторка допису, а далі Дануся Гил і Гануся Войтович

В понеділок почався спорт. Юначок поділено на три групи: першу провадили Ліда Гвозда, Христя Сай і Таня Коропецька, другі займалися плаванням, яким провадила под. Надя Ратич, а треті відбиванкою під проводом под. Ані і Зезі Тершаковець. Також юначкам представлено всілякі вмілости — між ними були спів, музика, табірництво, спортивні ігри, сигналізація, піонерка, які можна вивчити на таборі. Вечером почалися ручні роботи.

Від ліва до права: Дануся Гил, Лада Гапій і Гануся Войтович

Розвідувачки вишивали закладки до книжок, а прихильниці і учасниці робили гердани з маленьких кораликів.

Іспити вмілостей через тиждень продовжувалися, і ті що зі мною здавали "Сигналізацію" (зану між нами як "Сиг"), цілий тиждень ходили, говорячи "А-азот, Б-бондарівна", або говорячи азбуку, вимахували руками семафор. Розвідувачки збудували собі дуже оригінальну брану, і коли неї на дереві повісили смітник. Ми наш підтабір назвали "Мотель розвідувачки", збудували машт, і шоранку та шовечора підносили і опускали прапорець. Комарі страшно кусали, і юначки змагалися, рахуючи кого найбільше покусали. Здається, що Гануся Войтович виграла — вона нарахувала 83 укуси.

В п'ятницю падав немилосердний дощ. Подруги бігали від ранку і заліплювали подерті шатра. На свято Петра і Павла всі табори зішлися в Зеленому Будинку на Службу Божу після якої ми перший раз зустрілися з юнаками.

В суботу розвідувачок звільнили від спорту, бо ми будували таборову брану і коло машту укладали з каменів тризуб. Вечером ми зустрілися з юнаками на вечері, а потім вирушили на щорічний карнавал пожежників. Юнаки щойно були скінчили однокденну прогульку, і не дуже радо ішли ще кілька миль. Карнавал переважно всім подобався. Юнацтво бігало від стола до стола, купувало їдження, грало всілякі гри, деякі закладалися, і кілька щасливих повигравали напхані звірятка. Хоч вечір був холодний і було приємно йти, хто міг, сідав в авто і їхав до табору.

В неділю рано, по Службі Божій, юнаки і юначки мали однокденне дозвілля під час якого могли поговорити, пограти відбиванку, дзвонити додому чи

купити щось у крамниці. Вернувшись до свого табору, юначки знов мали дозвілля аж до обіду. Вечером відбулося хрищення нашого табору "Запалала іскра". Хоч новацтво відійшло по відправі, юнаки залишилися на ватру. Точки були дуже смішні, спеціально хлоп'яча пародія телевізійної програми, яку вони назвали "Пласт Vice".

В понеділок ми знову були черговими. Наш табір відвідали орлята з табору новачок, розвідувачки почали працювати над таборовою одноднівкою і будували головну браму. Вночі почалася страшна злива. Дощ лляв і немилосердно блискало та гриміло. На щастя, нам відкликали нічну стійку.

Закінчивши вишивки, розвідувачки почали робити гердани. Юначки писали дописи до хроніки і до одноднівки, а ті що здавали вмість "Піонірку", помагали розвідувачкам будувати браму.

Наше шатро приготується на маскараду: від ліва до права: Н. Гаврилишин, Г. Войтович, Д. Гил і Л. Гапій

Почалися проби на День Пластуна: деякі юначки виводили гагілки та хороводи, інші вправляли народні танці. В середу перед вечером був алярм в одностроях. Юначки поприбігали і помаршували до табору юнаків "Слідами героїв УПА". Там Олесь Геврик привітав нас коротким віршем і юнаки попровадили нас до своїх підтаборів: "Чупринка", "Хрін" та інших. По вечері відбулася ватра, під час якої ми мали нагоду ближче заізнатися з юнаками.

В четвер Христю Головінську, Талю Гірняк, Наташу Ліпцан і мене звільнили від спорту, щоб ми докінчили одноднівку. Всі дописи треба було перевірити і переписати.

В п'ятницю вечером відбулася маскарада. Цілий день юначки бігали від шатра до шатра, позичала одна від одної убрання, плянували костюми та придумували теми. Кожне шатро мало мати тему на строї. Були всілякі: "The Mickey Mouse Club", "The Smurfs", доктор-медсестра-хвора, ложка-вилка-ніж-тарелі, друг Содоль, олімпійські спортсменці, "Miami Vice", "Punk-rockers", тощо. Наше шатро

вибрало "Китайські Martians" своєю темою. Костюм складався з дощевика, антен, фарби, алюмінійового паперу, маски і стрільби. Маскарада була дуже приємна. І, очевидно, под. Ксеня все накрутила на відеотасьму. Всі тої ночі пішли пізно спати, бо обговорювали маскараду і День Пластуна.

В суботу по полудні почалася програма Дня Пластуна. Після відкриття табору порозходилися та повбиралися у свої строї. Найперше виступали новачки. До своєї таборової пісні "Хлюп-хлюп" вони робили відповідні рухи і гімнастику. Новаки співали свою таборову пісню, а юнаки виводили аркан. Юначки виводили гагілки, хороводи, танцювали народні танці. Потім відбулося дво-годинне дозвілля на оселі, а вечором коло спортової площі була велика ватра для юнацтва. Мій курінь розвідувачок приготував точку, до якої ми викликали подруг і друзів, щоб грати ролі акторів нашої байки. Наприклад, под. Ліда Гвозда була царівна, друг Левко Голубець — царевич-жаба, под. Таня Коропецька і друг Марко Якубович були Генсель і Гретель, друг Адріян Дмитренко — встидливий карлик, под. Аня і Зезя Тершаковець — відьма і дзеркало, под. Христя Сай — свинка. Булава юнаків також мала веселу точку — "Пластун дурак, Левко Фляк... Підлизувач". І ще раз появилася сценка пластової поліції "Пласт Vice".

В понеділок рано розвідувачки вирушили на дводенну прогульку у незнане місце. Ми йшли разом може 10 хвилин, і були дуже здивовані, довідавшись що будемо таборувати на соняшній поляні.

Товаришки в шатрі: Г. Войтович, Л. Гапій, Д. Гил

Поставивши шатра, збудували кухню, запалили вогник. Тоді ми зварили і з'їли обід, а відтак полягали відпочивати та опалюватися на сонці. Вид із соняшної поляни був чарівний. Погода стояла чудова: не було хмарки на небі, так що з гори було видно прекрасні краєвиди. По вечері ми всі посідали та дивилися на захід сонця і в тиші думали про наступний день. Як сонце вже цілком зайшло, ми

запалили вогник і полягали в мішки де ми ще довго дивилися на зорі і грілися коло вогню. Ніч була дуже зимна. Рано, коли ми повилазили з теплих шатер на мокру траву та на холодне повітря, ми всі померзли. З кухні нам привезли на снідання яйця, кашу, хліб, масло, молоко, какао і каву. Біля дев'ятої години ранку почалася теренова гра. Нас поділили на дві групи. Одна група мала хустки, зав'язані на правій руці, а друга — на лівій. Метою гри було знайти червону таборову сорочку та принести її под. Зезі Тершаковець так, щоб друга дружина не вхопила хустку з рукава когось з противної дружини. Моя дружина віднайшла сорочку. Після годинного бігання по лісі ми закінчили теренову гру довгим свистком. По короткій перерві і по обіді, ми вирушили на мандрівку по оселі. Потім вступили скупатись у юнацькому басейні, а вернувшись на соняшну поляну, з'їли підвечірок. Тоді ми назбирали дров на вогник і на кухню й полягали знов на траву — спати і опалюватись. По вечері всі посідали дивитися на захід сонця. Яскраве жовто-помаранчеве сонце швидко опускалося до заходу. Саме небо було чарівне — воно світилося рожево-фіолетними кольорами, а тих кілька хмаринок, які появилися підвечір, були цікавим контрастом кольоровому обрію. Сонце швидко зайшло, а зорі поволі виступали і щораз більше й більше їх показувалося на темносиньому небі. Розвідувачки сиділи при ватрі під цим зоряним небом і ясним місяцем, задивлялися у далечінь, де будинки і авта далекого міста були освітлені білими, червоними, жовтими та зеленими світлами. Прощальна ватра на соняшній поляні була дуже приємна. Наш курінний табір "Сонце волі золоте", таборова пісня "Зірвалася хуртовина" та дводенне таборкування залишаться у наших споминах назавжди. На цьому курінному таборі, ми розвідувачки, мали нагоду ближче запізнатися і подружити. І коли ми вернулися до голосного гамору і шуму щоденного таборового життя, ми собі часто згадували ті два затишні дні на соняшній поляні.

Від ліва: Дануся Гил, Гануся Войтович, Лала Гапій

В середу відбувся вогник на тему любови. Ним провадили Ярина Ференцевич і Стефця Брочинська, які здавали вмілість "Спів". Спочатку Ярина розповіла про любовні звичаї на Україні (Івана Купала). Потім коли прийшов час на решту програми, Стефці і Яринці не дуже велося, бо юначки були помучені і зовсім не мали охоти співати.

В четвер рано, табір вирушив на одноденну прогульку на Lake Taghkanic. Спершу ми йшли пішки майже 4 милі, а коло Chief Taghkanic Diner на нас чекали два автобуси. Їзда до озера тривала майже 45 хвилин, і всі нетерпеливо сиділи в автобусах. Коли заїхали на площу недалеко озера, чергові пороздавали канапки, помаранчі та пиття на полуденок, а потім всі побігли на пляжу, щоб опалюватись чи скупатись в озері. Деякі юнаки і юначки випозичили човники і плавали в них. Пл. розв. Роман Якубович купив собі відерце і лопатку і ціле пополудне пробував збудувати замок з піску. Ті пластуни, які не мали охоти плавати, могли грати відбиванку або ходити по парку. Погода була гарна — не було гаряче, але було досить тепло, щоб всі хотіли лізти до води. При кінці цієї прогульки ми мали нагоду останній раз попрощатися з юнаками, заки порозходилися до своїх таборів.

В п'ятницю майже цілий день падав дощ. Руханку відкликали, а відкриття дня відбулося в кухні. Цілий ранок був зайнятий — юначки бігали від шатра до шатра, підписували одноднівки і збирали адреси. Після пообідньої тиші юначки і подруги зібралися на відбиванковій площі, де відбулася гра відбиванки булави проти юначок. Від 5:00 до 7:00 вечором було таборове дозвілля, а після вечері почалася в кухні прощальна ватра. Ця ватра як і щороку, була дуже зворушлива, і багато юначок, особливо розвідувачки, розплакалися. Цієї ночі мало хто з нас спав, бо говорили про минулих три тижні, та наступні місяці, коли ми будемо бачитись.

В суботу по "похороні папірців" відбулося закриття табору "Запалала іскра". Юначки дістали відзначки і посвідки, останній раз попрощалися з своїми подругами і приятельками та пороз'їжджали до своїх домів.

С.К.О.Б.!

пл. розв. Лала Гапій
44-ий курінь, Ньюарк

Гурток "Північне сяйво" здобув першу пробу

Наш Пласт в Оттаві відбув 15-16 червня цього року на церковній оселі св. Івана Хрестителя в Квебеку Свято Весни.

Гурток "Північне сяйво" до якого входять: Ванеса Божилов, Стефа Федак, Зорянка Кіт, Оленка Пясецька, Мотря Цмоць і Оксана Осадчук здобув першу юнацьку пробу, до якої ми приготувалися цілий рік.

Увечері 15-го червня при ватрі наш гурток тримав ліву руку на прапорі, а правою рукою юначки зробили знак привіту "Скоб"! Після обіту ми дістали папери, відзнаку 1-ої проби та лелійку.

На Святі Весни була з нами також подруга Богданка Цмоць.

Тепер ми вже не прихильниці, а учасниці і деякі з нас поїдуть на пластовий табір та до табору бандуристів.

Ми взяли також участь в екуменічному молебні-концерті, що відбувся 12-го червня цього року. Спочатку ми тримали, а потім несли український і канадський прапори на Конференційну площу, де відбулося запалення свічок в пам'ять політв'язнів на Україні.

СКОБ!
пл. уч. Зоряна Кіт
Оттава

Свято Весни — 85. „Північне сяйво” стають пластунками-учасницями від ліва до права: В. Божилов, З. Кіт, М. Цмоць, О. Пясецька, С. Федак, О. Осадчук. Зліва стоять: пл. сен. Б. Цмоць і пл. Сен. В. Пясецький

На ватрі Свята Весни-85

Посередині сидять від ліва до права: В. Божилов, О. Осадчук, С. Федак, З. Кіт, пл. сен. Б. Цмоць. На право на дальшому пляні: О. Пясецька, М. Цмоць і Т. Степчук. На ліво вгорі: М. Винницька, В. Кіт і М. Винницький

Похід на площу конференції в часі екуменічного молебну 12-го червня 85. Канадський прапор на самому переді несуть: пл. уч. З. Кіт, ст. пл. Л. Пясецький і пл. уч. В. Божилов

Запалення свічок — „іскри надії” за нескорених на Площі Конференції в середу 12-го червня 85 р.

ТАБОРОВЕ ЖИТТЯ

Життя у пластовому таборі дуже відрізняється від щоденного життя вдома. Тут треба вставати за п'ятнадцять шоста, треба жити у шатрі. Спочатку трошки тяжко привикнути до всього цього, та потім воно починає подобатися. Спомини про табір залишаться в моїй пам'яті надовго і я можу розповісти своїм дітям про ті приємні дні, які пережила у пластовому таборі.

пл. прих. Аня Лукасевич

* * *

У таборі є досить приємно, хоч дощ падає дуже часто. Є у нас тут щирі подруги. Вони в усьому допомагають нам, а особливо тоді, коли ми нарікаємо, що хочемо додому. Вони говорять з нами, розвеселяють. Нам подобається спорт і ми любимо грати відбиванку. За все я хочу подякувати подругам Т. Коропецькій, Х. Рабій, О. Певній та Л. Гвозді.

пл. прих. Шері Рікабі

* * *

Цього року в таборі є дуже гарно. Це є наш другий рік в юнацькому таборі. Особливо сподобалося нам "хрищення табору". Всі табори відвідали нас, навіть юнаки. Відбулася ватра. Пізніше новачки і новачки пішли, а юнаки залишилися. Нам було дуже весело.

пл. учас. Христя Крозієр

пл. учас. Міся Шрам

* * *

Тут в таборі не є так зле. Ми беремо участь у багатьох зайняттях. Часом, коли мусимо робити те, що нам не подобається, стає нудно. Але найгірше, мені здається, є те, що треба вставати рано, коли ми ще не виспалися. Учасниці табору нарікають, бо вони хотіли б довше спати.

пл. прих. Беті Філяк

Усі чотири дописи із таборової газетки п.н.
"Іскра вибухла у наших серцях" 1985 р.

Табір юначок на "Вовчій Тропі"

Цього року наш юнацький табір на "Вовчій Тропі" вибрав назву "Запалала іскра". Мені цей табір подобався і я приємно провела час. Ми мали змогу робити ручні роботи, вишивати, приготувляти і здавати різні вмілости.

Хоч майже кожний день падав дощ, юначки завжди були бадьорі. Комендантка нашого табору, пл. сен. Галина Кутко, була доброю та дбайливою.

Одного дня юначки разом з юнаками пішли на карнавал, де гарно провели час, а декому пощастило навіть щось виграти. Ватри були дуже веселі, і ми навчилися багато нових пісень та побачили цікаві точки.

Всі табори мали свої "хрищення", але "хрищення" нашого табору вийшло найкраще. При брамі ми вітали гостей хлібом і сіллю. Потім табори давали нам дарунки, а на закінчення була спільна ватра з юнаками.

Вдень ми займалися спортом, купалися. Всім подобалася відбиванка та плавання. У "День пластуна" юначки виводили гагілки, а ті, хто вмів, танцювали коломийку.

Перед закінченням табору ми пішли на спільну прогулю до "Lake Taghkonik Park" де була чиста вода та пляжа. Там ми приємно провели час. До табору всі повернулися змучені, але дуже задоволені.

Цьогорічний табір мені подобався не тільки тому, що були добрі подруги, але й тому, що всі жили в згоді.

СКОБ!

пл. уч. Галя Кузишин

Ватра на „Вовчій Тропі” готова до підпалення
світлив: ст. пл. Борислав Білаш II

Відкриття Дня пластуна на „Вовчій Тропі” 1985 р.
світлив: ст. пл. Борислав Білаш II

СТАНИЧНА ПРОГУЛЬКА

В суботу, 4-го травня, ц.р., відразу після навчання в українській школі, пластова молодь вашінгтонської станиці зійшлась і вирушила на дво-денну прогульку до Вітон Ріджонал Парк. Зайшовши туди, юнаки, новаки, юначки і новачки розійшлися в різні сторони на віддаль десять хвилин ходу між їхніми таборами. Юнаки поділились на дві групи — гурток "Мунгуси" і гурток "Акули". Коли ми закінчили розтаборовуватись, всі перебралися в однострої і пішли на відкриття прогульки.

По відкритті юнацтво розійшлося на спорт. Ми мандрували дві милі; ті, що хотіли здавати Відзначку Фізичної Вправності йшли на час. Відтак вони виконували такі вимоги як скок в далечінь, кидання ратища, біг і так далі. Ті, хто не здавав ВФВ, приготувлялися до Свята Весни. Все це тривало кілька годин. Як скінчився спорт, ми повернулись назад до табору і з'їли вечерю.

Після вечері була ватра з участю всього табору. Між 9:00 і 10:00 новацтво пішло спати, а юнацтво лишилось до 11:30. Після ватри гурток "Акули" мав

Служба Божа в День Пластуна на „Вовчій Тропі” 1985 р.
світлив: ст. пл. Борислав Білаш II

Юначки маршують на відкриття Дня Пластуна на „Вовчій Тропі” 1985 р.
світлив: ст. пл. Борислав Білаш II

обов'язок загасити вогонь. "Акули" відтак повернулись до табору і разом з "Мунгусами" мали нічну стійку. Я і мій товариш мали стійку від 1:00 до 2:00. Я особисто не спав більше ніж п'ять годин.

Вставання було о год. 7:00 і відразу ми мали прорух, який я провадив з гуртком "Акули". Снідання було спізнене і за той час ми прибрали наш табір. Скінчивши снідання, ми, юнаки, пішли на теренову гру — "СС проти УПА". Очевидно, УПА виграла, коли вони захопили прапор СС. У тереновій грі, були такі вимоги як орієнтація в терені, ходження за азимутами, підкрадання і піонірка.

По тереновій грі ми ще раз позбирали сміття і занесли якнайбільше нашого виряду на місце від'їзду. Спочатку відправлено Службу Божу, а відтак відбулось закриття прогульки.

Під час закриття я мав, як кажуть в Америці "метелики в животі", бо мав складати присягу. Все пішло добре, і я здав Першу Пластову Пробу.

пл. уч. Юрій Качмарський
"Станичні Вісті" у Вашингтоні Ч. 3/331
за травень-червень 1985 р.

у СМІХНИСЯ!

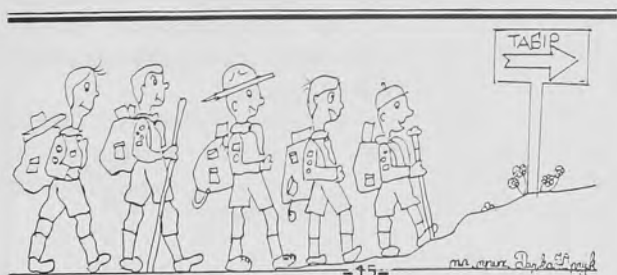

— Він має в устах 117 "маршмеллов"

— Я не проти купелі, але я не люблю бути голий...

ЗАГАДКА: ТАБОРОВА ПРОГУЛЬКА

Знайдіть 25 різниць між цими двома рисунками
пл. прих. Дарка Юрчук, 20-ий курінь

ЗАГАДКА

Знайдіть 13 різниць між тими рисунками

ЧАРІВНИЙ СИМВОЛ УКРАЇНСЬКОГО ВЕЛИКОДНЯ

Українська писанка... Вона бере свій початок з давніх давен. Наш народ свято береже традиції своїх предків, плекає їх, передає з покоління в покоління. А який Великдень може бути без писанки! Тому Асоціація Української Писанки з Парани й Український Бразилійський Клуб влаштували в квітні 1985 року мистецьку виставку писанок.

Багатою й різноманітною була виставка. Мистецтво виконання, яскравість кольорів, неподібність орнаментів — все це робило гарне враження на численних відвідувачів, серед яких були не лише українці, але й бразилійці, представники інших народів. Найбільшу увагу привертала писанки з буковинськими узорами.

Українська Жіноча Організація при Хліборобсько-Освітньому Союзі (ХОС) й Українському

Бразилійському Клубі (УБК) з метою плекати й поширювати українські звичаї, організувала також показ писання писанок. Показову лекцію дали Анна Хома-Худзій та Ірина Хома. В Парані А. Хома-Худзій відома як знавець і популяризатор цієї ділянки українського мистецтва. Виставка розписаних нею писанок завжди привертає увагу відвідувачів музею при ХОС і УБК. Мабуть, не один відвідувач подумав про те, які терпеливі й майстерні руки української жінки, яка грайливо-барвиста фантазія, що перетворює скромне яєчко в чарівний символ українського Великодня!

Членкам Асоціації Української Писанки й управі УБКлубу належить признання за таку успішну й корисну імпрезу.

Корнелій Шмулик
Курітіба, Бразилія

СПИСОК ДАТКІВ НА ПРЕСФОНД "ЮНАКА"

що вплинули до 31 липня 1985 року ЗСА:	
\$161.82	—Провід і Учасники (у провіді були члени Куренів "Лісові Чорти", "Ті, що греблі рвуть" і "Червона Калина"), учасники — члени 8 станиць округи Нью-Йорк і Нью Джерзі — Свято Юрія на Оселі „Вовча Тропа” разом з привітанням для Читачів "Юнака" надіслали пожертву на його прес-фонд за підписами — ст. пл. Роми Гадзевич, Гр. пл. сен. Юрія Савицького, ЛЧ і пл. сен. Володимира Корнаги, ЛЧ.
\$25.00	—28-ий Курінь УПС "Верховинки" (дивись "Замість квітів на могилу проф. Богдана Чеховича").
\$315.00	Родина і приятелі св. п. пл. сен. Богдана Рубиновича (дивись — "Замість квітів на могилу").

Замість квітів на могилу
св. п.

проф. БОГДАНА ЧЕХОВИЧА

Батька нашої подруги Оксани Лопатинської складаємо на прес-фонд "Юнака" даток \$25.00

28-ий Курінь УПС "Верховинки"

Замість квітів на могилу
св. п.

Пл. сен. БОГДАНА РУБИНОВИЧА

склали на фонд пластових видань: дружина сл. п. Богдана — \$100.00. По \$25.00: М. Куриляк, д-р М. Ценко, по \$20.00 — д-р М. Місяк, О. і Р. Равлюки, Ярослава Ціханська, по \$10.00 С. І. Р. Барановські, д-р О. Волянський, Р. Киян (нечитко), З. Ковальська, О. Литвин, Т. Паш, О. Савчук, М. Стефанишин, Г. Хамула, Д. Хухра і \$5.00 — М. Кондра.

З нагоди закінчення університету свого впорядника ст. пл. Андрія Панченка зібрали члени юнацького гуртка "Рись" в Пассеіку 35 дол. на Прес-фонд "Юнака". Другові гетьманському скобові Андрієві Панченкові бажають всього найкращого та багато успіхів в медичних студіях.

—Андрій Яцикевич, Данило Яцикевич, Михась Максимів, Дам'ян Бук, Андрій Грещак, Юстин Сай, Петро Кукурудза, Олесь Крамарчук, Івась Луцький, Андрій Гной, Михайло Ставничий.

Пожертви надіслала пл. сен. Стефанія Барановська—писар. Пересилаємо вислови глибокого співчуття Родині. Сердечно подяку жертводавцям.

Дирекція Пл. Видавництва.

Хто з Вас подорожує

- літаком • кораблем • поїздом • автобусом
- у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати
безплатно потрібні інформації і поради
в українському подорожному бюроі

МАРКІЯНА КОГУТА

і

ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto M6H 1N2, Ont.
Telephone: 535-2135 & 535-2136

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ

та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ

власниками якої є

Ірина і Роман Вжесневські

**THE FUTURE
BAKERY**

735 Queen St. West, Toronto, Ontario
Tel.: EM 8-4235

Праця і ощадність забезпечать
Вашу майбутність!
Пластуни і Пластунки,
учні свято-миколаївських шкіл,
складайте свої ощадності у

**СВЯТО—МИКОЛАЇВСЬКИЙ
КРЕДИТОВІЙ СПІЛЦІ**

Спілка приміщується в будинку
Вашої школи і є відкрита від
год. 10 до 1 по полудні.

4 Bellwoods Ave., Tel.: 336-4529
Toronto, Ont. M6J 2P4

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСУНИ і ПЛАСУНКИ

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстарішій кредитівці
у Торонті

**Українська
Кредитова Спілка**

Центрاليا 295 College St. Toronto, Ont. M5T 1S2
Tel.: 922-1402 & 922-2797

Відділ 3635 Cawthra Road
(біля Української Католицької
Церкви)
Tel.: 272-0468

Відділ 2397 Bloor Street West, Toronto,
Ontario
Tel.: 762-6961

Корисні умови для вкладів і позичок. Наше завдання
помагати членам в економічних справах порадами і
фінансово.

Наша справа — служити членам!

ОДИНОКА В ТОРОНТІ УКРАЇНСЬКА

COMMUNITY TRUST CO. LTD

2271 Bloor Street West
Toronto, Ontario M6S 1P1
Phone: (416) 763-7333

Приймає вклади і ощадности. —
Платить найвищі відсотки. —
Уділює особисті і моргеджові позики. —
Приймає і реєструє пенсійні пляни і на
нові доми (PPC). — Полагоджує всі
банкові операції. — Завідує спадками і
довіреннями (траст).

Ціна \$2.00

ОЛЕНЬ СОКІЛ БДЖОЛА БАРВІНОК

**УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА**

"САМОПОМІЧ"

**І ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ
"САМОПОМІЧ"**

— ВІДДІЛ у ПАССЕЙКУ —

*запрошують Українське Громадянство
вступати в члени.*

Години урядування:

Понеділок	6:00 — 9:00 вечір
Вівторок	6:00 — 9:00 вечір
Середа	9:00 — 1:00 ппол.
Четвер	6:00 — 9:00 вечір
П'ятниця	6:00 — 9:00 вечір
Субота	9:00 — 1:00 ппол.

Щадіть, позичайте та полагоджуйте всі свої
фонансові потреби в своїй рідній Українській
Фінансовій Установі.

Кредитова Кооперативна платить вищі відсотки
від звичайних ощадностей якого-небудь банку
чи шадниці.

А також даємо на дуже догідних умовах
всякого роду позички.

ЗАЙДІТЬ ДО НАС ЧИ ПОТЕЛЕФОНУЙТЕ:

229 Hope Ave. Passaic, N. J. 07055. Tel. 201-473-5965

"... виховання — це надавання дум-
нам і почуванням якогось напрямку", —
наже Олександр Тисовський-Дрот. Пла-
стова преса саме й сприяє виконанню
цього завдання.

Читайте ж і **СВОЄЧАСНО** передпла-
чуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і нова-
ків та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й
загалу української молоді;

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал до-
рослого членства Пласту, Пластприяту і
загалу батьнів, які цікавляться вихован-
ням і громадськими справами.

Купно і продаж реальностей
Оцінка (валюація) реальностей
Аранжування, купно і продаж
мортгеджів
Загальна асекюрація

R. CHOLKAN & CO. LIMITED
REALTOR — INSURANCE BROKER

527 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 532-4404
2336 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5555
3359 Bloor St. W. Etobicoke — Tel.: 236-2666

INSURANCE:
2204 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5666

Пластун є ощадний...
(4-та точка пластового Закону)
... добре також коли щадить в українській установі
нагоду до того дає: Кредитівка "Самопоміч"
558 Summit Ave., Jersey City, N. J. 07303